

KATHERINE PANCOL

ELLES

1

Empúries

narrativa

Katherine Pancol

Elles

Traducció d'Oriol Sánchez i Vaqué

Editorial Empúries

Títol original: *Muchachas*
© Éditions Albin Michel, 2014

Primera edició: agost del 2014

© de la traducció: Oriol Sánchez i Vaqué, 2014

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Editorial Empúries
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Víctor Igual
Impressió: Reinbook
DIPÒSIT LEGAL: B. 16.523-2014
ISBN: 978-84-9787-958-3

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

—Que lletja que és la gent! —sospira l'Hortense ajustant-se els binocles sobre el nas—. No m'estranya que jo tingui tant d'èxit...

Asseguda a l'obertura del mirador del saló, vestida amb un càrdigan verd anís, uns texans vermells estrets i amb unes ballarines Arlequin als peus, observa les anades i vingudes dels vianants pel carrer.

—Són grossos, grassos, grisos, granelluts, grenyuts, grinyolen, semblen gargots gregaris...

En Gary, estirat al llit, amb auriculars a les orelles, segueix el ritme amb els peus. Un mitjó negre, un mitjó vermell. Un, dos, tres, quatre, sospir, cinc, sis, set, vuit, pausa, treset, mig sospir, nou, deu.

—O bé —continua l'Hortense— són mol-luscs; s'inclinen cap a la dreta, cap a l'esquerra, llargs filaments tristos que erren d'esma.

En Gary s'estira. Badalla. S'esbulla els cabells. La camisa Brooks Brothers groc llimona li puja i sobresurt dels pantalons de vellut gastat. Es treu els auricu-

lars i gira la mirada cap a l'Hortense, bruixa deliciosa amb el nasset tafaner, llargs cabells caoba que fan una olor deliciosa del xampú d'herbes de Kiehl's, que fa servir dos cops per setmana i que li té prohibit d'agafar, «amb el que costa!», amagant-lo sota un guant al cossi de la dutxa o rere el vàter. En Gary sempre l'acaba trobant. *Do o do diesi?*, es pregunta arrufant les celles. Torna a obrir la partitura per assegurar-se'n.

—Tots vestits de marró, de gris, de negre. Cap botó vermell, cap bufanda verda! Cadires, ja et dic, cadires. Un exèrcit de cadires que esperen tremolant el cul de l'amo. Saps què, Gary? Aquesta gent porta dol. Aquesta gent ja no té esperança. Caminen pel carrer perquè els han dit que es llevin d'hora, que agafin el tren o el metro, que vagin al despatx, que assenteixin amb el cap davant del presumit empolainat que els mana. Em nego a fer de cadira!

—No tens gana? —pregunta en Gary, tancant la partitura i murmurant *do diesi*, sí, això, *do diesi*, *mi*, *re*, *fa*, *si* bemol, *do*.

—Em nego a fer de cadira, vull ser la torre Eiffel. Vull inventar una roba que allargui, que afini, que estiri cap amunt. «La simplicitat és la màxima sofisticació». Aquest serà el meu eslògan.

—Leonardo da Vinci ja ho va dir molt abans que tu.

—N'estàs segur? —se sorprèn ella picant amb la

ballarina la part baixa de la bastida de fusta on està enfilada.

—T'ho vaig dir a cau d'orella ahir al vespre. Que ho has oblidat?

—Que es foti! Li robo la citació. M'ha arribat l'hora, Gary. No vull ser ni periodista, ni agregada de premsa, ni una simple dissenyadora treballant en cadena, vull inventar, crear... Imposar la meva marca.

Fa una pausa. S'aboca una mica, com si hagués vist un exemplar elegant al carrer, però es redreça, decebuda.

—Per triomfar en aquest ofici, cal estar tocat de l'ala, portar una ampolleta de coca-cola, pantalons bombatxos, un maniguet de zebra, canyelleres fosforescents... No estic tocada de l'ala.

—No tens gana? —torna a preguntar en Gary, adoptant el posat pensatiu de l'home repenjat sobre el colze.

Li ha vingut a la memòria la imatge del saló de te de la Neue Galerie a la Cinquena Avinguda. Café Sabarsky. Li agrada aquell lloc enfeltrat, els revestiments de fusta, les taules rodones de marbre i el vell piano Yamaha negre que es mor de fàstic en un racó. El desxiframent de la partitura li ha fet venir gana. Té un forat a l'estómac.

—Gana? —respon l'Hortense distretament, com si li preguntessin si vol adoptar una cacatua de plomes grogues d'Oceania.

—Em moro de gana, vull nata batuda sobre un pastís de poma caramel·litzada. Vull anar al Café Sabarsky. És un lloc delicat, embuatat, dolç, ple de pastissos deliciosos, de gent gran amb els cabells blancs, de figuretes recargolades, de plats amb rivets platejats i nens assenyats que s'estan drets sense xisclar.

L'Hortense arronsa les espatlles.

—Tinc talent, sóc brillant, tinc el diploma de Saint Martins, he fet pràctiques a Gap i en altres llocs. Em falten diners i padrins... un marit ric. No tinc un marit ric. Vull un marit ric.

La seva mirada recorre l'habitació com si el marit estigués amagat sota un llit o rere una calaixera.

—Em pregunto si menjaré un pastís de pomes o la *schwarzwälder kirschtorte*. Estic dubtós.

—I si et venguessis les joies de la Corona...

—I una tassa de xocolata calenta vienesa. Amb molta nata.

—Aniré a parlar amb la teva àvia.

—L'àvia és molt garrepa.

—Li posaré una pistola a la templa platejada.

—Una xocolata calenta ben espessa amb nata batuda i una *schwarzwälder kirschtorte*. Un gran tros de pastís de xocolata amb nata i cireres. Agafa l'abric.

L'Hortense obeeix. Quan en Gary té gana, no està per res més. Ella dóna una darrera ullada al maniquí amb rodetes on hi ha penjat un model de vestit. Tres setmanes de feina. Un prisat molt elaborat que surt de

la cintura en forma de ventall i acaba entravessat al genoll. Bust cenyit, estret, malucs estilitzats, flexibles, misteriosos. La simplicitat és la màxima sofisticació. Diví!

—Què en penses, del meu últim model?

—Encara no ho tinc clar.

Ella espera, amb l'ai al cor, que ell pronunciï el seu veredict. És el seu primer públic. A qui vol complaure. En qui esmola les eines. N'aprenen junts, creixen junts, ella el sorprèn, ell la sorprèn, no es cansen mai. Quan ella li posa la mà al damunt amb aires de propietària, ell se'n separa amb un lleuger cop d'espatlla i l'avisava amb la mirada, això no, Hortense! Això no! Deixa'm respirar. I quan ell se li acosta massa mentre ella està esbossant una idea, el rebutja rondinant. Ell diu, d'acord, ho he entès, tornaré més tard. No es neguitegen, es retrobaran a la nit al llit de matrimoni, on les pells s'inflamen amb les carícies que esquincen i que saben allargar fins que l'altre demana clemència. En Gary sempre guanya, l'Hortense és impacient i voraç. Jo no podria viure així amb ningú altre. El seu piano fluidifica els meus models; les notes de Schubert, Bach, Mozart donen un ritme, una amplitud als meus dibuixos.

Ella espera que ell posi les paraules precises. Ell sempre tria els mots amb cura, no en diu mai un per un altre. Diu peripècia, contratemps, vicissitud, imprevist mesurant la importància de la situació. Ell li

ensenya a aprofundir els seus pensaments. Què més... què més..., l'atura quan ella va massa ràpid i s'engipona una història. L'altre dia, després d'haver treballat i reflexionat una bona estona, ella havia trobat una definició de l'amor que els anava com anell al dit de gran modista. L'amor, havia anunciat ella mentre ell es feia un cafè, és quan dues persones s'estimen i són capaces de viure cadascuna per la seva banda però decideixen viure juntes. És la nostra història.

Ella havia sospirat satisfeta, ell l'havia agafat ben fort i havien rodolat sobre el gran sofà que serveix de frontera entre els seus reialmes: la música i la costura. L'alta costura, rectifica l'Hortense arrufant el nas.

—I si... —diu en Gary.

—Si apujava una mica la vora de la faldilla?

—I si... em deixés temptar per la *zitronenschnitte*? És rodoneta, cruixent, i la llimona no esmussa les dents. No ho tinc clar... Tu què triaries?

—Res —respon seca, ferida—. Miraré com manges i pensaré en el meu prisat. Potser hauria d'abaixar lleugerament la cintura... O no.

—Dius això i cada vegada acabes demanant muntanyes de pastissos que endrapes fins a l'última engruna. Escures el plat, parles amb la boca plena, ets desesperant, Hortense Cortès.

—És perquè he decidit mentalment que no em vull engreixar. És una qüestió d'estratègia. Sóc més forta que les calories, que tenen aterrides totes les noies de

la Terra. Jo les menyspreo. I de sobte, ofeses, m'eviten.

—Posa't l'abric, el vent bufa al parc. Hi anirem a peu, ens estimularà la sang.

—En Maxime Simoens va tenir la seva pròpia casa amb vint-i-tres anys...

—Agafa els guants, la bufanda, la gorra. Deixa estar el vestit i les agulles. La meva panxa brama, t'has de sotmetre, dona!

Al parc, quan avancen lluitant contra el vent, l'Hortense s'aferra al braç d'en Gary. Ell camina a grans gambades, ella corre a passets curts al seu costat. Ell arronsa la cella cercant un acord que se li escapa. Ella apuja una agulla al maniquí de rodets. Ell aguaita l'acord amb dobles corxeres, ella dubta del drapejat. Deixen vagar els seus pensaments, ignorant els que fan fúting al seu voltant, els esquirols, la gespa i els turonets, els llançadors de frisbee, els venedors de brètzels i de salsitxes, els tobogans i les pilotes. És hivern i el parc és marró, pelat. Ja no s'assembla a les postals que compren els turistes.

Els arbres s'agiten, les branques tremolen, el vent xiula i els emporpra el nas, no veuen res. Només l'Hortense parla en veu alta. Com per exorcitzar aquesta mena de rampa al ventre que la paralitza i l'arrossega avall. Es desperta cada matí amb la rampa

al ventre. No sap com dir-ne, com qualificar-la. Un nus que la parteix en dos i la projecta cap a una por espessa. I si la vida se li escapés? Fins ara, ha viscut a tot drap en una pel·lícula en color, però, d'un temps ençà, es debat en un gris que l'ensopeix. I si deixava passar l'oportunitat de la seva vida? Gairebé ha envelleït. Vint-i-tres anys, és el principi de la fi, la mort de les cèl·lules, la decrepitud de les neurones, ho diuen tots els llibres de ciències de la vida. El temps ja no és el seu amic, ho ha entès perfectament. Ja no sap cap a on anar. I aviat no li quedaran estalvis. S'enrosca un ble de cabells, s'ajup sense deixar anar el braç d'en Gary, recull un branquilló sec de terra, s'aixeca la cabellera amb una mà, hi clava el branquilló, es fa un monyo sofisticat, recupera el fil de les reflexions, amb el front descobert, el coll allargat i gràcil d'una majesttat. Despistar. No semblar que dubta. Ignorar el nus a la panxa. Actuar. L'acció enterra la por. Ella sempre ha tirat pel dret.

—O bé... ho canvio tot. Faig la part de dalt prisada i la de baix llisa. Una faldilla tub i una part de dalt amb dos caragols que agafin els pits, tres petits botons de perla sobre un drapejat que remarqui la cintura. Què me'n dius?

Ell només sent les últimes paraules i les troba desagradables. Uns ànecs coixos que travessen el seu somni balancejant-se. Taques en el somni. Notes dissonants. Detesta la dissonància.

—Em podries respondre!

—Hortense, si et plau, estic mirant de trobar una nota... una petita nota frontissa que portarà totes les altres. Corre per aquí, no gaire lluny, ja gairebé la tinc. Deixa'm atrapar-la i després t'escolto, t'ho prometo.

—Que no ho veus? La crisi està a punt de capgirar-ho tot. Les xifres de vendes van a la baixa, els productes tèxtils cada vegada estan més gravats, les marques ho saben i es concentren en els seus valors segurs, la seva herència, la seva imatge. M'haig d'obrir pas i instal·lar-me abans que sigui massa tard. Si no, no existiré i no tindrè altre remei que cosir vores.

Ella l'agafa amb més força per arrossegar-lo cap a ella, cap al seu problema, al nus del problema que es converteix en un nus a la gola.

—Però no només hi ha la teva música a la vida!
—s'exclama—. Parla'm, Gary, parla'm.

Ella se li acosta, rep una bafarada de la seva colònia barrejada amb l'olor de llana del tabard blau marí. Quan fa que el porta, aquest vell tabard? Es nega a canviar-se'l. Ella l'hi ha vist sempre. Hi ha l'empremta del braç d'ella a la màniga dreta. Un punt en què el teixit de llana és una mica enfeltrat. Això ho ha fet el meu braç, és la meva marca. Ella se li aferra, el sacseja, ell se'n separa, ella el torna a aferrar.

—Haig d'innovar, haig d'inventar. És l'únic antídot a la crisi. Només la creativitat reactivarà el mer-

cat. I haig de trobar el camí tota sola. Em sento sola, tan sola...

Ell no es gira. Continua avançant a la recerca de l'última nota. *Mi, sol, la, si, do, do* diesi... el somni s'ha esvaït. La nota li ha fugit. Serra els punys, serra les dents. Enretira amb un cop de cap l'extrem de la bufanda que li tapa el nas. Estira la màniga del seu vell tabard. Estira i estira. Cerca amb totes les forces. La ràbia bufa dins seu com el vent entre els arbres. S'enfurisma. Estava a punt de trobar. No m'haig de posar nerviós, es diu, no m'haig de posar nerviós, encara tinc les primeres notes. L'acord vindrà amb la serenor càlida del saló de te.

És el seu refugi. És on va compondre el primer moviment del seu primer concert per a piano. Bufant sobre la nata batuda de la seva xocolata vienesa. Gargotejant amb la punta del llapis les notes que es regiraven al seu cap. Sempre duu la llibreteta a la butxaca. I un llapisset de punta gruixuda que llisca pel paper.

—Així, se te'n refot —insisteix l'Hortense—, no em sents, no m'escoltes, què sóc per a tu? Un moble? Una galindaina? Una bombeta mal ajustada?

Ella li deixa anar el braç. Se'n separa un bon tros. Manté el cap ben alt contra el vent. Torna a sentir la rampa que li fa un nus a la panxa. Ella no cedirà. Ni a la rampa ni a la indiferència d'en Gary. Continuarà tota sola. De fet, sempre estem sols a la vida. Ho haig de tenir ben present i no oblidar-ho. Sola, sola, sola.

Sí, però què faig, tota sola? Clava un cop de peu a una pilota que un nen persegueix esbufegant, l'envia en la direcció oposada, el nen crida i es posa a plorar. Espavila't, diu entre dents. Només cal que corris una mica més i l'atrapis, no és pas la fi del món! Tens dos peus i dues cames!

El nen deixa de plorar i se la mira, sorprès.

—Per què plores? —diu ell, abaixant-se les orelles de la gorra de paranyer canadenc.

—No ploro. Toca el dos!

—Ets dolenta! Ets dolenta i lletja! Tens una branca morta als cabells. Que lleig!

Ella arronsa les espatlles i s'eixuga els ulls amb el revers de la màniga. Es gira cap a en Gary per carregar-li els neulers. Ell ha cridat un taxi i hi puja sense esperar-la.

—Gary! —crida ella sentint que li vénen les llàgrimes. Les atura amb els guants i torna a cridar Gary!

Corre cap al cotxe. Ell tanca la porta. Abaixa la finestreta i li deixa anar quan el cotxe arrenca:

—Ho sento, estimada, necessito calma i serenitat. Et deixo amb els teus prisats. Una passejada és el millor aliat per als pensadors desorientats.

L'Hortense segueix amb la mirada els llums vermells del taxi groc que s'allunya. Ell la deixa plantada al parc. Gosa deixar-la plantada al parc. Qui s'ha cregut que és? Es creu que, perquè és guapo, encisador, despreocupat, tots els cors s'arrossegaran darrere seu?

Pfff... Duu els pantalons massa curts, les sabates massa grans. Els seus peus també són massa grans. Els cabells massa negres. I les dents massa blanques.

Ella es queda uns instants palplantada, li goteja el nas. Respira fondo. S'apuja el coll per protegir-se del vent. S'adona que el nen encara se la mira. Li fa una ganyota. Ell gira cua lentament i li deixa anar abans d'anar a recuperar la pilota:

—Veus com ets lletja! T'ha deixat plantada com una trista poma podrida.

I arrenca a córrer.

El Café Sabarsky és buit a aquestes hores de la tarda. Les belles dames ocioses i afortunades prolonguen el seu dinar passejant-se per les botigues, els senyors grans fan la migdiada, la canalla és a l'escola, la brisca freda ha desanimat la resta. En Gary s'asseu en una taula rodona de marbre blanc, hi deixa la llibreta, el llapis de punta gruixuda. El cambrer amb armilla negra sobre un gran davantal li porta el menú i fa el gest d'allunyar-se per deixar-li temps per triar.

—No cal —diu en Gary, impacient—. Ja sé què vull. Una tassa de xocolata desfeta ben espessa amb nata batuda i una *schwarzwälder kirschtorte*.

I la pau! La pau i el silenci per omplir-lo de notes. Déu meu, que irritant que pot arribar a ser l'Hortense! Que potser ell li estira els cabells quan està con-

centrada en un croquis? Que potser li fa petons al coll encara que se'n mori de ganes? Quan el seu clatell inclinat demana a crits el petó, fins i tot la mossegada? No. Ell recula i la contempla. Espera que es giri, el vegi, es recordi que existeix. Recordes el meu nom?, pregunta ell somrient, assegut al sofà. Sóc el teu amant preferit. L'Hortense posa l'esquena dreta. Els llavis molsuts i perfilats esbossen un somriure somiador. Els ulls se li caramel·litzen. Gary, Gary Ward, em sona... Ell té ganes de mossegar-li la boca, però se n'està, ella encara està ocupada en el seu dibuix. Esperarà que torni a la Terra i es rendeixi. No haig d'estar mai al seu abast. És una devoradora. Atenta i submissa a la nit, rebel durant el dia. On m'havia quedat quan he pujat al taxi? Havia perdut les meves notes i m'estava enfurismant. Ja em tornaran. Amansides per la buata blanca de les tovalles, els revestiments de fusta de les parets, el terra que cruix sota les sabates. El fantasma del vell Freud ronda entre les carlotes, les muntanyes de nata batuda, els pastissos, les galetes, les merengues, els gelats de sucre blanc, a la recerca d'un pacient que s'estiri al seu divan. No sóc un client, doctor Freud, visc molt ben avingut amb mi mateix. Em trobo a gust amb mi, no m'inflo ni m'ensorro, no em comparo amb ningú més. La meva felicitat és simple: ser jo. Vaig enterrar un pare que m'havia oblidat en néixer però que em va deixar, penedit, un castell a Escòcia. Encara no sé què en faré. La meva àvia hi ha

enviat un equip d'artesans per reforçar-ne les parets i les teulades. No suporta deixar que s'ensorrin els castells centenaris. El meu pare era un home negligent, solitari. I molt alcoholitzat. Sí, és cert que va precipitar l'hora de la seva mort. Que me n'haig de sentir culpable, Sigmund? No ho crec pas. Només ens vam veure una tarda.* És poc per estrènyer lligams. Per quin senyal un nen reconeix el seu pare? Un pare que no ha conegut mai? Pel que fa a la meva mare... He crescut amb ella. Era la meva única companyia. El meu nord, la meva brúixola. Em va criar repetint-me que jo era una meravella. Que no passava res si no sabia quant feien un i un, ni on eren les Noves Hèbrides. Però, si mai li faltava al respecte, un cop de peu al cul i, op!, a la meva habitació. M'ha ensenyat a protegir les dones i a muntar la maionesa amb una forquilla. I un dia ens vam haver de separar. Va ser dolorós. Precisament per això me'n vaig anar a Nova York, l'havia sorprès al llit amb el meu professor de piano. Ara ens estimem amb tendresa. Mai no exerceix la seva influència sobre mi i m'estima a distància, perquè viu a Londres. De què riu? Que no s'ho creu? És així. Vostè vagi fent.

Al fons, al fons de tot de la sala, hi ha una barra de fusta negra amb cafeteres de filtre, llet fumejant, pots

* Vegeu *Els esquiroles de Central Park estan tristos els di lluns*.

de xocolata o de cafè arrengrerats sobre la planxa de zinc. En Gary reconeix una noia de la seva escola darrere la barra. Va al mateix curs que ell. Deu fer de cambrera per pagar-se els estudis. Com es deia? Un nom impossible. Un nom de nimfa grega per a una noia amb cara de musaranya a l'extrem d'un coll de girafa. Prima, pàl·lida, vacil·lant, amb cabells esclarissats i negres tirats enrere, una trena prima, unes grans orelles separades, un nas que cau damunt d'un musell punxegut sembrat de dents de llet. Un nom de faldilleta antiga. Athéna, Aphrodite, Perséphone? No, no era així.

El que desconcentra en aquell rostre són els ulls, uns ulls enormes que li surten de les òrbites i evoquen un animal a l'aguait. Sembla una vella damisella sortida d'una novel·la de Jane Austen. Aquella que no es casa mai i pren el te a la seva habitació mentre els nebots i les nebodes xerren al saló. És massa jove per ser una vella fadrina. Si es mira de més a prop, sobre aquell rostre ingrat, hi flota una indiferència amable. Com dient, no hi sóc, no em mireu, sense patir per res. O bé, estic ocupada en altres coses, no insistiu. Sí, és exactament això, es diu en Gary, aquella noia no és gens agraciada i, malgrat això, t'engega amb delicadesa. Deu portar un abric marró llarg cordat fins al coll i unes botines de goma. Ara la recordo...

Un cop a la setmana, els estudiants de la Juilliard School toquen davant dels seus companys. Entre el

públic s'esmunyen agents i professionals a la recerca de futurs talents. Se'ls reconeix perquè parlen alt i fan soroll. Aquell vespre, ella interpretava el primer moviment del *Concert per a violí i piano* de Txaikovski. Tenia la sala sense respiració. Ni un soroll de cadires, ni un accés de tos, tothom retenia l'alè i seguia el cant de l'arquet, estirant el coll cap a la nimfa grega amb cara de ratolinet. I de sobte, quan l'arquet suspenia la seva volada i mantenia la sala, panteixant, al cim de la frase musical, a l'espera de la següent onada que els havia d'arrossegar, la mirada d'en Gary s'havia fixat en ella. I l'havia trobat bonica, sorprenent, emocionant. Jaspada de rosa, de daurat, de blau cobalt, de groc botó d'or imantats al voltant del seu rostre com llimadura brillant. Una aurèola canviant de llum. Una expressió de plaer intensa li il·luminava el rostre. Amb el mentó recolzat al violí, ella havia canviat la seva pell de lletja per la posa graciosa d'una icona, les galtes rosades, les ales del nas palpitants, una cella negra estirada, quasi dolorosa, i les comissures dels llavis animades de petits sobresalts com empeses per un plaer salvatge. Ella tocava i els treia les paraules de la boca. Els transformava en nans impotents i muts, encongits a les butaques.

Havia quedat trasbalsat. Havia reprimit el desig d'aixecar-se i anar a besar-li la boca. De menjar una mica del seu color. D'estimar-la i protegir-la. Perquè sabia que, quan la frase del violí es desplomés, quan

es fes el silenci, ella recauria en la seva lletjor quotidiana. Estàtua decapitada. Ell la volia mantenir enlaira, suspesa en la gràcia de la seva bellesa efímera. Ser mag i prolongar el cant sublim del violí.

La nimfa grega va estar magistral aquell vespre. S'havien aixecat per aplaudir-la. Val més escoltar-la amb els ulls tancats, havia comentat en to burleta un estudiant darrere d'en Gary quan el cant del violí havia callat i ella s'havia inclinat, tremolosa, una mica encorbada, amb taques vermelles al coll i a l'escot. Ell s'havia girat i l'havia fulminat amb la mirada. Quin carallot! Llàstima que ja no existeixi el duel, l'hauria reptat allà mateix! Un nano rosset d'ulls blaus enormes que parlava tustant-se les butxaques. Un anunci de llet maternitzada. Què hi feia, allà, aquell groller? No se la mereixia. Calypso! Ella es deia Calypso, com Calipso, l'amant d'Ulisses. «Perquè una nimfa augusta el retenia captiu al fons de les seves cavernes. Calipso, que frisava, criatura divina, per tenir-lo d'espòs.» La filla d'Atles que va retenir Ulisses a la seva illa durant set anys, després el va deixar marxar a contracor i el va ajudar a construir la barca malgrat l'abandó. A-ban-dó. *Do. Do, do. Mi, sol, la, si, do, do* diesi... *Re, fa, la, sol* diesi. Sí, ja ho tinc! En Gary agafa el llapis i escriu les notes al pentagrama. El llapis llisca, percep les notes, les atrapa, les ordena, blanques, negres, rodones, corxeres, semicorxeres. Feliç, fascinat, alliberat. Ja no habita arran de terra. S'enlaira, amb

una gran bossa de notes als braços, que sembra sobre els pentagrames. La mà no va prou ràpida. Les pàgines de la llibreta giren massa lentament. Per fi atrapa la melodia que l'obsessionava. Ella salta, s'esmuny, s'embraveix, ell li corre al darrere. L'atrapa, se n'apodera, la placa. Ella es resisteix, fa veure que fuig, ell la fa caure d'esquena, la immobilitza. S'ha quedat sense alè i deixa el llapis, esgotat. Té ganes d'aixecar-se, de fer un petó al noi de l'armilla negra que li porta la xocolata desfeta i el pastís de xocolata amb nata, coronat per una cirereta. S'abraona sobre el pastís, sobre la nata batuda de la xocolata desfeta, devora l'un, engoleix l'altra. Amb tres cops de forquilla, ha escurat el plat, ha buidat la tassa i uns bigotis blancs li emmarquen el somriure.

La vida és bella, plena, rodona! Tanta felicitat en una allau de notes que ragen del cel, o potser de la barca d'Ulisses. Tanta joia i fanfara! Necessito una boca per besar, una orella per explicar, uns ulls per seguir-ne l'evolució. Hortense! On ets, Hortense? Què fa? Per què no és aquí? Hauria d'haver arribat fa estona. Hauria d'haver empès la porta de la cafeteria i haver segut a la cadira negra. Ofesa, però present. Ja gairebé havien arribat quan l'ha abandonat al parc. Deu estar empipada, aixafant munts de fulles mortes. Ostres, jo també estaria furiós!

Es recolza al respatllet de la cadira i riu pensant en això. Busca el mòbil a la butxaca, no el troba, el dec

haver deixat a casa. Sempre se'l descuida. No li agrada aquest lligam que l'uneix al món sense la seva voluntat. *What a drag!* Viu millor sense estar lligat de mans i peus.

La noia amb nom de nimfa l'ha sentit riure.

Rere la barra, se'l mira, sorpresa. Ell s'inclina i imita, assegut, la reverència d'un home feliç. Ella li somriu i una gràcia infinita sorgeix en el somriure. Una dolça complicitat li vela els llavis. Eixuga una tassa amb un gest mecànic. Potser l'ha espiaat, emboscada rere les cafeteres. S'ha enllaçat amb els seus pensaments vagabunds, ha pregat secretament perquè ell trobés les notes. I les rodones, les blanques, les negres i les corxeres s'han abocat sobre la llibreteta negra. Ca-lyp-so, articula ell lentament murmurant. La divina. Ella s'enrojola i inclina el cap. Rep el compliment com una corona de llorer.

Tot és enigmàtic en aquesta noia, es diu en Gary, no té cos, no té peus, llisca suaument sobre la terra. És una dona sense ossos amb dues ales a l'esquena. Ella es redreça i se'l torna a mirar. Eixuga pensarosament la mateixa tassa amb un gest lent i suau. Es claven les mirades i no les deixen anar. *Do, mi, sol, la, si, do, do* diesi, cantusseja ell subratllant cada nota. L'índex marca el ritme i ella aixeca el drap per seguir-lo. Ella es balanceja rere la barra. *Re, fa, la, sol* diesi, repeteix ella, en silenci. Mou els llavis però no en surt cap so. Ella canta la melodia mentalment. Ell l'escolta, se sent

a ell mateix. Li sembla alhora estrany i perfectament natural que es parlin així a través de la sala de la cafeteria. Ell voldria compartir amb ella, oferir-li aquest plaer forassenyat que l'omple, el desborda sense que sàpiga què fer-ne. Tan ric sobtadament d'una emoció que cap dòlar no pot comprar, que cap dona no pot igualar. És el rei de l'Olimp i Zeus s'ha de quedar ben quietet.

S'aixeca d'una revolada i avança cap a la barra. Posa el colze sobre el zinc, se la mira i declara sóc feliç, acabo de trobar les meves notes, les buscava des d'aquest matí, què dic?, des de fa una setmana pel cap baix. Si sabessis com titubejava... Ella no diu res, no li fa preguntes, se l'escolta. Els ulls esbatanats li absorbeixen les paraules. Té uns ulls preciosos, ell no en sabria descriure el color, negres amb reflexos platejats, de mercuri i de plom, quasi líquids, s'engrandeixen, l'embolcallen. Ell cau en la seva mirada. Ella se l'escolta com si cada paraula que pronuncia esgranes belles notes. Com si reinventés l'alenada del foc en l'aire, la fressa dels torrents picant contra les pedres, el murmuri adormit de les algues dels estanys. Ella escolta amb tanta atenció que a ell li agradaria avançar cap a ella i posar el front contra el seu front.

I llavors ell deixa de parlar.

Ella tanca els ulls.

Romanen en silenci.